

Laporje. Tricetrstoletja bo pretoklo 24. septembra, odkar je zatisnil svoje oči naš veliki Slomšek. V zvezi z letošnjo Slomškovsko nedeljo, ki bo 26. septembra, bo priredila laporska mladina tako zvan »farni dan«, ki ima namen, da zbudi in poživljuje zavest farne skupnosti in ljubezen do domače fare. Slovesnost bo v cerkvi in izven cerkve. V soboto zvečer bo kresovanje. Nedeljski dopoldan bo posvečen duhovni prenovi fare: skupno sv. obhajilo, pri sv. mašah cerkveni govor o dolžnosti do lastne fare. Popoldne po slovesnih večernicah bo ob 14.30 prireditev pod župnijsko uto. Na sporedu je: deklamacija o laporski fari, govor o ljubezni do fare, moški, mešani in mladinski zbori bodo peli narodne pesmi, zlasti take, ki se pejejo v Laporju, prizorček: kožuhanje, pri katerem bodo govorili v laporskih narečjih, prizorček: fantovsko slovo, daljši govor o večstoletni zgodovini laporske župnije, nastop laporskih mladcev s simboličnimi vajami. Vabimo domačine in goste iz drugih far na naše slavlje v nedeljo 26. septembra! Ves dobiček gre za zgradbo »Farnega doma«, ki nam je silno potreben.

Ponikva ob južni železnici. Petinsedemdesetletnico Slomškovske smrti in stoletnico njegovega molitvenika za mladeniče »življenja srečen

pote proslavi prosvetno društvo v nedeljo, dne 26. septembra, popoldne po večernicah v novi šoli. Vršil se akademija z govori, deklamacijami in petjem. Prijazno vabljeni vsi Ponikovljani, posebej mladina!

Slovenci v Zagrebu. Kdor bi presojal naše društveno življenje samo po dopisih, ki jih res poredkoma pošiljamo v slovenske časnike, bi se močno motil. Smo namreč mnenja, da je bolje delati kot o sebi pisati, in da nazadnje vsaka stvar tudi ne spada v javnost. O nekaterih stvareh pa vendar hočemo sporočiti svojim bratom in sestram v Sloveniji in po širnem svetu. Tako, da smo tudi letos 15. avgusta imeli večernice v lepi cerkvi pri sv. Ksaverju, kjer je grob velikega škofa Slovenca dr. A. Mahnič. Nadalje to, da smo v nedeljo 12. septembra zopet imeli pri sv. Roku novomašnika g. Volaska in g. Janeža, naš g. Jože pa je z nekaterimi vztrajnimi Rokovci poromal k Mariji v Blatno. Kljub zelo hudemu dežju so se romarji zadovoljni vrnili. — Prvo nedeljo v oktobru (3. oktobra) pa bomo začeli z igranjem, in sicer je kot prva na sporedu ljudska igra »Črna žena«. Igralci se skrbno pripravljajo in pričakujemo, da nam bodo tudi dobro zaigrali. Vsi vabljeni!

Pri nekaterih boleznih žolča in jeter, žolčnih kamenih in zlatenci urejuje naravna FRANZ - JOSEFOVA grenčica

prebavo in pospešuje iztrebljanje črevesja. Klinične izkušnje potrjujejo, da domača pitna kura (zdravljenje) dobro učinkuje, ako popijemo

FRANZ - JOSEFOVO

vodo

zmešano z malo tople vode, zjutraj na prazen želodec.

Ogl. reg. S. br. 15485/35.

Sv. Jurij ob juž. žel. V vasi Krajnc je dne 5. septembra umrl prevzitek Boštjan Škoberne v 93. letu starosti. Rodil se je v sosedni župniji Kalobje 18. januarja 1845. Bil je tam več let cerkovnik. Priženil se je v Krajnc, župnija Sv. Jurij ob juž. žel. in si pridobil lepo imetje. Žena Helena mu je umrla že leta 1918. Podarila mu je v zakonu 13 otrok, od katerih živi še sedem. Eden je inženjer v Bitolju, Florjan je gospodar doma, pošten kmet in dober sosed s čisto družino. Tudi ostali so dobro oskrbljeni. — Prava stara korenina je bil rajni Boštjan. Pošten, veren mož, ki je še v starem duhu, v strahu božjem vzgajal otroke. Mnogo je doživel, zato tudi vedel mnogo povedati. Značilno je bilo zanj, da je rad prepeval. Ko je obhajal 90 letnico, je še čvrst prepeval v krogu svoje velike družine. Po njem ima ta dar tudi družina. Naj zdaj vekomaj prepeva v nebeškem veselju!

Kozje. Velika preizkušnja je obiskala priljubljeno in čislano družino našega cerkvenega ključarja g. Grzina Jožefa. Še pred enim tednom zdravo, vedno se smejočo in polno samo njej lastnega humorja ter nadvse vzorno ženo, mater in gospodinjjo je pripeljal pogrebni zavod iz Celja iz bolnišnice počivat na našo domačo božjo njivo. Niso mogli pomagati ne domači zdravnik, ne zdravniki v bolnišnici kljub operaciji. Zastrupljenje krvi je terjalo svojo žrtev. Vsesplošno priljubljenost rajne je pokazal pogreb, ki je bil 16. septembra ob izredno veličastni udeležbi naše fare in tudi sosednih far, saj je bila cerkev tako polna, kakor ob nedeljah. Ob grobu je g. dekan Lunder govoril v srce segajoče besede o vrlinah rajne in obenem tolažil hudo užaloščenega moža

Odprta noč in dan so groba vrata.

Razbor pri Slovenjgradcu. Pred kratkim smo izgubili kar dva dobri materi. Jug Franciška je v 50. letu starosti po dolgi in mučni bolezni s tolažbo sv. vere izdihnila svojo biago dušo ter zapustila moža in štiri neposkrbljene otroke. Mati je bila daleč naokoli znana kot vzorna gospodinja. Posebno so jo prav dobro poznali častilci in romarji sv. Uršule. — Niso pa si še zvonovi odpočili, že so se oglašili in oznanili, da je od kapl zadeta v 45. letu starosti umrla druga žena ter zapustila moža in tri male otročiče. Bog nas varuj nagle in neprevidene smrti! Obe materi sta bili globoko verni ter smo ju pogosto

videli prejemati sv. zakramente. Naj počivata v miru — žalujočim naše sožalje!

Prihova. Z jabolane je padel 2. septembra mladenič Stefan Kolar, p. d. Dajalov iz Spodnjega Grušovja, si zlomil hrbtenico, dobil tudi notranje poškodbe in je 14. septembra umrl, star 35 let. Bil je dober, krščanski mladenič, priden pri delu in stalno je hodil tudi k popoldanski službi božji. G. župnik je rekel: »Če nikogar ni bilo, rajni Stefan je prišel k večernicam.« Bog mu naj obhajati večne večernice v nebesih! Žalostne starše, brate in sestre pa naj tolaži misel na svidenje!

klen stolp, ki bo meril v višino 16 m.

120 duhovnikov zgorelo

Kakor poročajo s Soloveckih otokov, je v tamkajšnjem taborišču političnih pregnancev nastal velik požar. V tem taborišču je zaprtih kakih 230 duhovnikov vseh veroizpovedi. Ker je požar nastal zelo naglo in se zaradi slabe gasilske in varnostne službe hitro razširjal, je zgorelo 120 duhovnikov. Med žrtvami požara so, tudi trije škofje, kateri so lani bili za deset let pregnani na te otoke.

Po 20 letih spregledal

Londonski listi so poročali o ozdravljenju invalidnega rudarja Geor-

Ne! Ne! Saj mu je z zadnjim pogledom tako očitno pokazala, da mu je kljub vsemu, kljub vsemu vendar še iz vsega srca vdana.

In tega mu ne bo nikoli pozabila: da bi njo rešil, se je sam izročil sodnikom in rabljem.

Zdaj je spoznala, kako jo ljubi. Kar ji je prej nekda z besedami zatrjeval, to ji je z dejanjem dokazal: da je njegova ljubezen silnejša, močnejša od smrti.

Ko bi jo le enkrat še videl, le enkrat ko bi še mogel govoriti z njo!

Ne! Bolje je, da se ne vidita več; obema bi bilo preveč hudo. Saj je zdaj itak vsega konec. Če bi ga tudi ne zadela smrtna kazen, bi se ji ne smel več približati, ker bi tak zločinec deklet pred vsem svetom osramotil.

Veronika je izgubljena in z njo je izgubil vso srečo na zemlji. Smrt ni zanj nič strašnega več; naj pride, prav rad umre...

Nekoliko časa je strmel pred se in se topo zagledal. Zdajci pa se je od groze stresel. Če bo moral na morišču umreti, kako družico bo imel! Špela, hinavka in hudobnica, nesramnica, bo njegova nevesta v smrti.

Anza in Špela: drug in družica! Ljudje bodo kričali, da sta pravi par in da je prav, da ju rabelj zveže, saj drugega vredna nista.

Ta misel ga je do dna duše pretresla. Stresel je

roki, da je veriga zarožljala, in se je skušal oprostiti in iznebiti okovov; ali zaman.

Ali res ni bilo nobenega upanja, da bi se rešil te sramote?

Morda bi mogel zbežati, ko ga bodo na deželno sodišče vodili?

Težko! Toliko biričev bodo poslali z njim, da še misliti ne bo smel, kako bi ušel.

Ali res ni rešitve?

Napel je vse misli.

Ali res ni mogoče uiti odtod?

Zgoraj tista luknja je velika dovolj, da bi se človek po sili stisnil skozi njo. Niti zamrežena ni. Menda so si dejali, da mreže treba ni, ker je stena pod njo gladka in tako globoka, da po tej poti noben ujetnik ne pride živ na svetlo.

Pa bo le poskusil.

Veriga, s katero je bil vklenjen, je bila precej dolga; zato se je z rokami še kar lahko mežljal in gibal. Brez težave je dvignil stol in ga postavil na mizo, ki je bila tik pri steni prav pod ono luknjo. Previdno je zlezal nanjo, potem na stol, iztegnil je roki in se s prsti ravno še ujel za rob luknje, potegnil se je kvišku in vtaknil glavo skozi... Glej, luknja je bila večja, kakor bi bil od spodaj dejal; kajti z rameni se je mogel vanjo prav trdno stisniti.

Napel je oči. Kar je videl, ga je le še bolj vzpodbilo.

ter otroke. Cerkveni moški pevski zbor je zapel ob grobu žalostinko. Rajni naj najvišji Gospodar da večno plačilo v nebesih — preostalih pa naše sožalje!

Razbor pri Slovenjgradcu. Kakor drugod, tako je tudi pri nas gosenica uničila vse zelje. Žalostno gleda kmet poljske pridelke; kar nam še ni uničila v tem letu dvakratna toča, nam je uničila golazen. — Pri ras se tudi JNSarji zelo jezi, ker niso prišli v občinski odbor. Vedo naj brez jeze, da jim je odklenalo za vselej. — Tudi alkohol ima pri nas včasih preveč moči v sebi. Tako je bilo 12. septembra zvečer skoraj uničeno z nožem mlado življenje kolarskega pomočnika. — Naš novi ravnatelj g. Skubic v Uršilnem dvoru je začel s temeljitim popravilom svojega poslopja; tako se bo zopet nekoliko poživilo življenje naših najemnikov. — Šolobveznih otrok imamo 129, ali komaj en razred in eno učno moč; mislimo, da je to edina šola v naši banovini, katera ima toliko otrok za en razred. Poskusili smo že s prošnjami za še en razred, toda dozdaj še brez uspeha.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Vreme je bilo zelo dišavno tudi pri nas. Človek se nadeja srednje-dobre letine, ako pa bi deževalo še v jeseni, pa seveda prav slabe. Med raznimi nevihtami in viharji, ki so šli preko nas, se je tu pa tam prikazala tudi toča, toda, hvala Bogu, ni naredila občutnejše škode. Manjša skupina fantov, mož in deklet se je podala na Malo Gosposnico na romanje na Svete gore s kolesi.

Apače so dobile nov občinski odbor. Dosedanji odbor z županom g. Simenčičem iz Lutvercev — g. Simenčič je bil tretji na listi g. Kolleritscha pri zadnjih volitvah — je bil razrešen in 15. septembra je začel novolimenovani odbor svoje delo. V sedanji občinski upravi so sledeči posestniki, gg.: Režonja Franc v Vratnji vasi, Režonja Stefan v Lutvercih, Lovenjak Ivan v Žibercih, Fr. Probst v Zepovcih, Senekovič Franc v Podgorju in Grosman Ivan v Apačah. V odboru je polovica Slovencev in polovica Nemcev. — Župnijska

Pri neredni stolici,
naplhnjenosti črevesja zaradi zagatenja, odvaja naravna

FRANZ - JOSEFOVA
grenčica zaostanke prebave, nakupičene v črevesju. — V zdravniški praksi se uporablja

FRANZ - JOSEFOVA
naravna grenčica s popolnim uspehom pri moških, ženah in taktisto pri otrocih.

Ogl. reg. S. br. 15485/35.

cerkev je po neumornem prizadevanju g. župnika v poletnih mesecih dobila prav lepo zunanost. — Dočim so prejšnji mesec umirale same mlajše gospodinjice, je v prvi polovici meseca septembra smrt z izredno naglico pobirala same zelo stare ženske, med drugimi g. Stradner-Kuntner v Žibercih.

Brdo pri Konjicah. Čitamo po časopisih, da delajo tukaj vodovod, tam zopet regulirajo potoke in drugod gradijo ceste, bodisi banovinske bodisi občinske. Naša vas Brdo, ki je samo pol ure oddaljena od trga Konjice, pa je tako rekoč odrezana od ostalega sveta. Lahko rečemo, da nimamo prav za prav nobene ceste, ki bi vezala vas z državno cesto. Je cesta, toda taka, da ne zasluži tega imena. Speljana je tako nerodno, da ni mogoče praznega voza potegniti iz grabna na vrh v vas, kaj šele polnega. Kakšna muka je to za živino in ljudi, si lahko vsak misli. Imamo popravila na poslopjih, ali kako naj pripele kdo voz peska ali opeke na Brdo po takšni cesti, kakor je sedaj. Zato se na tem mestu obračamo na pristojne činitele, zlasti domače, da se z vso resnostjo zavzamejo za zadevo in nam v kratkem speljejo praktično občinsko cesto od državne ceste Golč na Brdo.

Šmartno ob Paki. (Bogat zakonski blagoslov.) V naši župniji živi zakonski par, ki je pred nekaj dnevi dobil osemnajstega otroka, in sicer dečka, zdravega in krepkega. Od tega nenavadno velikega števila je devet dečkov in devet deklic; umrla sta dva, tako da jih živi še šestnajst v mali delavski hiši. Oče je tovarniški delavec, mati pa še prav krepka in zdrava. Ob tem velikem številu otrok imajo le par oralov

zemlje in eno kravico. Najstarejši otroci si že samostojno služijo svoj kruh. — Nehote pride človeku misel, da hoče Bog s takim zakonom poslati krepek opomin vsem tistim zakonskim, ki nočejo poznati namena sv. zakona. Iz časopisov vemo, kakšne ugodnosti dajo razne države zakoncem s več otroci — in pri nas? Morda bi se pa našel kje kak vir, da se podpre takšna družina?!

Peter Rešetar rešetari.

Pijan aparat. Videl sem že pijanega človeka, od vina in od samega navdušenja pijanega, da je dvojno videl. Nisem pa vedel, da se kaj takega tudi fotoaparatom zgodi. In zgodilo se je, kakor nam je pokazalo »Jutro«, ki je objavilo fotografijo zborovanja svojih »mladih«. Ali je bil aparat pijan, ali pa je tako narejen posebej za zborovanja JNS, še nisem prav mogel ugotoviti. Eno ali drugo je zanimivo!

150+0. Na zboru JNS »mladih« je bilo 150 slovenskih naprednih fantov. »Jutro« je pa napisalo 1500. Kdo je neki tista ničla, ki se je tem fantom pridružil? Za najboljšo rešitev te uganke daje Pucelj 1 kg mesa.

Oh ta tiskarski škrt! Ko je bil na Jesenicah in na Viču pri Ljubljani sokolski zlet, je »Ponedeljsko Jutro« pisalo, da je bilo udeležencev na Jesenicah 600, v sprevedu iz Ljubljane na Vič pa 70. Torkovo »Jutro« se je radi premajhne številke silno razjezilo nad »tiskarskim škrtom«, ki da je požrl eno ničlo in mu obljubilo, namreč »škrat«, da ga bo pošteno prišlo za ušesa. Da bi se pa »tiskarski škrt« zopet prikupil JNS gospodom, je takratno »napako« popravil in sedaj prida eno ničlo, ker se mu je zdela, da je za JNS 150 udeležencev premalo. Glavno je, da je »krivica« popravljena in »škrat« zopet dobro zapisan na višjem mestu!

Vse vrste šampiljk

za urade, trgovce, obrtnike in privatnike naročajte v Cirilovih knjigarnah Maribor in Ptuj.

Res je: pod njim je zija prepad, ki je bil gotovo tako globok, da bi bil lahko dve hiši, eno na drugo, vanj postavil.

Toda poldrugo klaftro daleč od zida sta stala dva mogočna macesna, ki sta jima vrha segala skoraj tako visoko, kakor je bila ta luknja v stolpu. Tri sežnje pod to pa je bil na zidu za palec širok rob, ki se je vil okoli stolpa; semle bi se mogel s peto ujeti.

Najbolj pa se je zamislil, ko je nad luknjo zagledal močno vzdignjen železen obroč; vanj so vtaknili drog, kadar so za kako slovesnost razobesili zastavo.

Ko si je vse ogledal in preudaril to in ono, se je spustil nazaj in zdrknil zopet na tla. Oči so se mu bliskale in obraz mu je žarel od ponosne predrznosti.

Ko bi se rešil verige na rokah, bi mogel uiti. Res, nevarno je! Ali pri cirkusu je marsikdaj še kaj nevarnejšega tvegalo.

S tistega roba na zidu skok na macesne — to sanj ni Bog ve kaka reč.

In potem bi bil prost, prost...

Naj pošlje sodnija sto birčev za njim, ne ulovijo ga več. Čez planine pojde, po kozjih stezah, ki jih nihče ne najde, nihče ne zmora. Kak dan — pa bo na Laškem doli, saj pozna deželo in zna po laško. Tam bo na varnem. Ubežal bo sramoti, ne bo moral umreti s tako ničvredno tovarišico, in ne le sramoti bo ubežal, smrti sploh bo ušel...

Tako so se mu podile misli po glavi. Čim bolj se je prej že vdal v svojo usodo, tem močnejše ga je zdaj prišlo hrepenenje, da bi še živel, da bi bil prost. —

Da, nekako se mora rešiti okovov! Tam na podobnih vrat bo drgnil verigo, dokler je ne prepili.

Da bi le noč že bila!

Pa mu ni bilo treba dolgo čakati; prej ko navadno se je nocoj zmračilo. Črni oblaki so se podili po nebu in oznanjali nevihto. Skozi luknjo pod stropom je videl sevanje in daljno bliskanje; zdaj in zdaj je votlo zagrmelo.

Ali ure so le počasi minevale. Razločno jih je čul vsakokrat, ko je udarilo v bližnji cerkvi. Čela večnost se mu je zdela, preden je katera minula. Dokler ni bilo vse naokoli tiho in mirno, ni smel začeti.

Ko je udarilo devet, so ga zmotili težki koraki, ki so pricoklali navzgor. Ključki so zarožljali. Durci, ki so od zunaj zakrivale zamreženo okence v vratih, so se odprle; v ječo je posvetil medel soj svetilke. Skozi železno omrežje je segla roka in nekaj pomolila, zraven se je oglasil hrapav glas in dejal:

»Moj ljubi gost! Tu imate, da se vam v želodcu pajčevina ne naredi. Nate večerjo!«

Bil je varuh stolpa: orjaški mož, plečat in močen kakor sam Goljat. Saj so ga tudi klicali za Goljata, in po pravici. Bil je dobrodušen možak, ki je imel rad svoje norce.

(Dalje sledi)

gesa Louisa iz Walesa. Pred 20 leti je postal mož žrtev rudniške nesreče s treskavimi plini in je oslepel. Kot invalid je živel posihmal svoje bedno življenje v domačem kottičku. Edina njegova uteha je bila pipa. Tako je tudi neko nedeljo kadil kakor po navadi. Nenadoma pa mu je padla pipa iz ust in ko se je sklonil, da bi jo pobral, se mu je zdela, da vidi svojo nogo. Od silnega veselja, da zopet vidi, je zavriskal. Zdravniki ne vedo pojasniti tega slučaja. Pravijo pa, da je verjetno, da je invalid z nenadnim pretresom života najbrž razgibal ohromele živce v glavi. Posledica tega je bila, da je spregledal.